

kelijk bijgedragen aan de verdediging van het boekje van Eswijler: de eerste als mede-uitgever van *De oude orthodoxe leer*, de tweede als auteur van een ander polemisch werk, *De roem van Gods vrije genade*, eveneens bij Hendrik van Pelt verschenen in 1739. Stonden zij in het Eswijler-conflict dus aan de zijde van Van der Groe, de lezing van het manuscript over de geloofsbeleving was het begin van een verwijdering binnen deze vriendenrelatie. Groenewegen bleek zich namelijk niet te kunnen vinden in de 'nieuwe' visie omdat deze de echtheid van de bekering van vele vromen in twijfel trok. Hij maakte zijn ongenoegen kenbaar in een brief aan Adriaan van der Willigen, door hem ontvangen op 24 mei 1742, waarin hij over Van der Groe onder meer schreef: 'geloofst dog mijn vriend, dat dien Heer UE. en eenige soo weinige, als dien heer sig verbeelt alleen Godts volk sijn die met hun elende tot Jesus komen en ruste vinden; Godt heeft nog een volk in Nederlandt, maer deese heer sal hun bitterheit aendoen'. Van der Willigen antwoordde hierop met de toezending van een *extract* van het genoemde manuscript van Van der Groe waaruit Groenewegen maar moest aantonen in welk opzicht de Kralingse predikant afweek van de gereformeerde confessie. Hierop volgde een onverkwikkelijke briefwisseling waarbij Van der Willigen het voor zijn vriend Van der Groe bleef opnemen maar Groenewegen zich hoe langer hoe meer distantieerde. Hij beriep zich intussen op allerlei gezaghebbende bevindelijken uit Woubrugge, Oudshoorn en 's-Gravenhage die na lezing van de geloofsbeschrijving deze net als hij een 'schrik voor de vromen' zouden hebben gevonden. Uiteindelijk maakte Van der Groe zelf een einde aan deze polemiek met een brief waarin hij voor zijn ex-vriend Groenewegen een uitvoerige uiteenzetting en verdediging gaf van de bestreden visie³⁵).

Wat nu naar aanleiding van het bovenstaande voorlopig kan worden vastgesteld ten aanzien van de Knabbenhouders, is dat in elk geval de Rotterdammers onder hen van nabij op de hoogte zijn geweest van zowel de discussies over Eswijlers *Zielseenzame Meditatiën* als de prediking van Theodorus van der Groe. Deze bewering kan zijdelings worden onderbouwd door de inhoud van een testament uit 1743 dat licht werpt op de achterliggende persoonlijke relaties. In dat testament vermaakte namelijk een zekere Rotterdamse vrijgezel Pieter van der Drenck zijn boekenbezit aan twee personen die kennelijk tot zijn intimi behoorden: de ene helft aan Cornelis Voortman, woonachtig in 's-Gravenhage, en de andere helft aan de toen nog ongehuwde Aagje van der Willigen